

EL POETA

No beu vi mentre sopen. Savi, cinc vins són massa
mentre escuren racons, del seu celler, al luxós
restaurant, adaptant, pels pobres sibarites,
un bon menú galdós. Quan vénen els cafès,
arriben els licors, l' hora de la tendresa
del benigne Cointreau. El poeta, llavors,
parla i calla com sempre. La nit és al defora,
la trobaran uan surtin, si és que han de tancar
aquest local també. Segur que també el tanquen,
coses inevitables, com la vida després
de la mort, repetint-se, com el viatjant Sísif,
contumaç com un rot, assassí penedit.
Parlen de Babel, Borges, la mare que els paria,
de les biblioteques, el món desventurat,
els misteris de casa i el trauma de qui marxa.
Van parlant per quedar-se, sols una mica més,
abans que el llit els venci. Ens tornarem a veure,
potser, un altre dia. Tinguessis més Cointreau,
i si no tens res més, potser també en beuria,
mirant la sargantana que, lleugera mentre fuig,
somreia quan nosaltres, heroics, brandem la cua,
tot dient que ja està, ja tenim el secret.

Maig 99